

Πλάτων, Αλκιβιάδης, Α΄, 133, b-c

Γ1. ΣΩΚΡ: Ο οφθαλμός, λοιπόν, εάν πρόκειται να δει τον εαυτό του, πρέπει να κοιτάζει ο ίδιος σ' άλλο οφθαλμό, και σε εκείνο το σημείο του ματιού, στο οποίο τυχαίνει να ενυπάρχει η ικανότητα του οφθαλμού. Είναι αυτό, κατά κάποιο τρόπο, η δύναμη της όρασης;

ΑΛΚ: Έτσι (είναι).

ΣΩΚΡ: Άραγε, λοιπόν, αγαπητέ Αλκιβιάδη, και η ψυχή εάν πρόκειται να γνωρίσει τον εαυτό της, πρέπει η ίδια να κοιτάζει σε (άλλη) ψυχή και μάλιστα σε αυτό το μέρος αυτής, στο οποίο ενυπάρχει η αρετή της ψυχής, δηλαδή η σοφία, και σε άλλο μέρος με το οποίο αυτό τυχαίνει να είναι όμοιο;

ΑΛΚ: Σε μένα, τουλάχιστον, έτσι φαίνεται, Σωκράτη.

ΣΩΚΡ: Μπορούμε, λοιπόν, να πούμε ότι υπάρχει μέρος της ψυχής πιο θεϊκό από αυτό, στο οποίο υπάρχει και η γνώση και η φρόνηση;

ΑΛΚ: Δεν μπορούμε.

ΣΩΚΡ: Αυτό, επομένως, το μέρος της μοιάζει με τη θεότητα και κάποιος αν κοιτάζει σε αυτό και αν γνωρίσει όλη τη θεότητα, δηλαδή και τον θεό και τη φρόνηση, έτσι μπορεί μάλιστα να γνωρίσει και τον εαυτό του.

Γ2.α.

ιδέ

έτύγγανον

γνόντων και γνώτωσαν

ειδῶμεν

ἔσχηκεν

Γ2.β. ὄμματι

οὔτοι

ὁμοίοις

πάσης
φρονήσεσι

Γ3.α.

ιδεῖν: τελικό απαρέμφατο, αντικείμενο στο ρήμα μέλλει με υποκείμενό του το ὄφθαλμός (ταυτοπροσωπία)

ἐγγιγνομένη: κατηγορηματική μετοχή, εκ του τυγχάνει

Αὐτήν: Αντικείμενο στο απαρέμφατο γνώσεσθαι

Ὅμοιον: Κατηγορούμενο στο τοῦτο εκ του συνδετικού ὄν

Τό εἰδέναι: Ἐναρθρο απαρέμφατο, υποκείμενο του ρήματος ἐστίν.

Γ3.β.

Λανθάνει στις υποθετικές μετοχές βλέπων και γνούς.

Υπόθεση

Εἰ τις βλέποι καί εἰ γνοίη

Απόδοση

ἄν γνοίη

Ο υποθετικός λόγος εκφράζει την απλή σκέψη του λέγοντος.